

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Lukášem Pechem, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Jungmannova č. p. 742/22, **proti žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, ul. Masarykova č. p. 31, PSČ 602 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2011, č. j. 748/11-1100-500331,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2011, č. j. 748/11-1100-500331, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 3. 12. 2009, č. j. 236508/09/214914506740, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2007 ve výši 431.092,-Kč a současně sděleno penále z této dodatečně vyměřené daně ve výši 86.218,-Kč. Současně se žalobce domáhal, aby soud zrušil i citovaný dodatečný platební výměr a žalované straně uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 5 a § 7 písm. a), § 20 odst. 2 zákona o finanční správě se od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně.

V žalobě žalobce namítl, že správce daně u něj zahájil daňovou kontrolu bez udání důvodu, čímž byla snížena jeho možnost předložit a včas zajistit veškeré skutečnosti důvodné pro provedení daňové kontroly bez výhrad.

Dále žalobce namítl, že daňová kontrola byla zahájena protokolem z ústního jednání ze dne 12. 5. 2009, ovšem v protokole o jejím zahájení není uvedena hodina zahájení ani ukončení. Není zde přitom ani uvedeno, zda se správce daně prokázal svým průkazem a navíc je velmi podivné, že se dle protokolu účastnily daňové kontroly dvě pracovnice správce daně, přestože na konci protokolu je podepsána jen jedna. V dotyčném protokole o ústním jednání pak u bodu vyjádření žalobce jakožto daňového subjektu je sice uvedeno, že nebude mít doklady, což bylo vysvětleno úmrtím účetní, které správce daně nezpochybňoval, avšak již zde není uvedeno, o jaké doklady se jedná, a také zde není uvedena výzva k předložení dokladů. Vedle toho pracovník správce daně v dotyčném protokole o ústním jednání používá zkratky, které nevysvětluje. Těmito všemi skutečnostmi dle názoru žalobce byla porušena ustanovení o náležitostech protokolu, která jsou obsažena v ust. § 12 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Žalobce rovněž namítl, že v průběhu daňové kontroly nebyl upozorněn na možnost prokázat jím tvrzené skutečnosti doklady nebo jinými prostředky s tím, že tohoto poučení se mu výslovně nedostalo.

Dle žalobce zpráva o daňové kontrole obsahuje rovněž tvrzení, že žalobce tvrdil jiné příjmy, než dle zjištěných materiálů dovodil správce daně. Také není zmíněno, zda tyto doklady byly žalobci vráceny včas, aby mohl dodatečně vyhotovit daňovou evidenci a případně tak podat opravné daňové přiznání. Po úmrtí jeho účetní se totiž nepodařilo značné množství dokladů dohledat. K tomu žalobce doplnil, že v protokole ze dne 15. 6. 2009 je uvedena tabulka vždy pouze s jednou částkou, tedy rozdíly v příjmech, které uvedl žalobce a které zjistil správce daně, avšak není zde uveden jediný doklad, příklad či podrobný odkaz, které skutečnosti jsou nereálné a které žalobce naopak předložil správně. Žalobce měl být přesně informován, na základě kterých konkrétních dokladů zjistil správce daně tak velké žalobcovy finanční příjmy.

Dále žalobce uvedl, že v protokolech o ústních jednáních se opakovaně uvádí, že nedoložil žádné doklady k předložené daňové evidenci, a opětovně namítl, že nikde není uvedena zpráva o skutečnosti, zda správce daně vrátil žalobcovy doklady zpět. Navíc v předmětné věci není ani jasné, jaký daňový subjekt byl vlastně kontrolován, když v některých záznamech chybí jednoznačná identifikace žalobce, jelikož není vždy uváděno jeho identifikační číslo.

Vedle toho se žalobce pozastavil nad tím, jak může doložit a vysvětlit rozdíl mezi příjmy, které zjistil správce daně a které tvrdí žalobce, když správce daně se neodvolává na

jediný doklad, který mu předložil, nikde neuvádí konkrétní pochybnosti ani doklad svědčící ve prospěch správce daně či žalobce. Žalobce proto neměl možnost tuto skutečnost ani rozporovat, jelikož daňové řízení probíhalo spíše v teoretické rovině. Správce daně přitom dle stávající judikatury nese důkazní břemeno ohledně tvrzení, že byly předloženy špatné, nepřesné a zavádějící doklady. Správce daně pak také musí ve svých rozhodnutích vyložit, z jakého důvodu dovedl odpovědnost daňového subjektu, výši penále a dlužné částky, výši příjmů a výdajů apod. Dle žalobce se v tomto směru jednalo spíše o odhad, přičemž o tom, že nebyly použity tzv. pomůcky pro výpočet daně, se žalobce dozvěděl až z rozhodnutí žalovaného, a to v jeho odvolání, když v předchozích rozhodnutích tato skutečnost zmíněna nebyla, a to ani v dodatečném platebním výměru, který nebyl vůbec odůvodněn. Žalobce tak mohl pouze odhadovat jednání a výši výpočtů správce daně a nemohl se bránit konkrétně proti jeho argumentům.

Správce daně sice uvádí, že pro žalobce vytvořil prakticky daňovou evidenci, ovšem nikde není uvedeno, na základě jakých dokladů, jelikož na ně není odkazováno a ani nejsou součástí správního spisu. Správce daně pouze odkazuje na obecný seznam, a proto dle žalobce nejsou uvedeny konkrétní náklady a konkrétní výdaje. Je proti logice věci, aby žalobce uplatnil méně nákladů, než které mu nakonec spočetl správce daně. Touto skutečností argumentuje i správce daně, nicméně stejně nejasným způsobem dovozuje příjmy, které správce daně spočetl ve vyšší částce, než jakou předložil žalobce. Tím, že žalobci nebyla předložena daňová evidence, kterou pro něj vytvořil správce daně, bylo žalobci znemožněno reagovat na částky dovozené správcem daně.

Dále žalobce namítl, že ve zprávě o daňové kontrole chybí konkrétní ustanovení zákona, které měl žalobce porušit, když odkazuje jen na § 7 a § 7b, které mají značné množství odstavců. Ve zprávě o daňové kontrole pak dokonce není výslovně uvedeno ani to, že by žalobce nějaké ustanovení vůbec porušil. Dle ust. § 23 zákona č. 582/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový zákon“), měl správce daně uvést, že základ daně bude navýšen o určitou částku. Vedle toho ve zprávě o daňové kontrole není nikde uvedeno, že by byla projednána a podepsána.

Závěrem žalobce namítl, že ani původní žalovaný nepostupoval řádně a zákonně, pokud dodatečný platební výměr správce daně potvrdil, neboť nesprávně opominul vady při provádění daňové kontroly, nepředložil žádné konkrétní důkazy, ke kterým by se žalobce mohl vyjádřit, dále nerozporoval neodůvodněný dodatečný platební výměr a nedokázal odůvodnit ani své další závěry, zejména vzhledem k příjmům žalobce.

Původní žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci původní žalovaný uvedl, že žalobce byl se způsobem hodnocení důkazních prostředků a způsobem, jakým byla dodatečně daň vyměřena, seznámen při ústním jednání dne 14. 9. 2010, kdy správce daně zdůraznil, že při dodatečném vyměření daně nepostupoval podle pomůcek, nýbrž že daňovou povinnost stanovil dokazováním na základě důkazů, které byly v průběhu řízení zjištěny, a proto námitky v tomto směru považuje za nedůvodné.

Dále původní žalovaný uvedl, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že daňovou kontrolou byla prověřována správnost výpočtu základu daně a daně z příjmů fyzických osob za rok 2007, která souvisela s údaji uvedenými žalobcem v daňovém přiznání za toto zdaňovací období. Vzhledem k tomu, že žalobce v daňovém přiznání uvedl pouze

příjmy a výdaje z podnikání ve smyslu ust. § 7 daňového zákona, je zřejmé, že i daňová kontrola se týkala pouze jeho podnikatelské činnosti, což také vyplývá z obsahu zprávy o daňové kontrole. Žalobce vlastnil živnostenské oprávnění, na které správce daně odkázal i ve zprávě o daňové kontrole, a proto v případě odkazu na ust. § 7 daňového zákona nemohlo dojít k nejasnostem. V případě daňové evidence pak správce daně jasně odkázal na ust. § 7b daňového zákona, takže ani v tomto směru nemohlo dojít k nějakým nejasnostem.

Podle původního žalovaného rovněž nedůvodně žalobce namítá, že správce daně pochybil, pokud dodatečný platební výměr neodůvodnil, jelikož dle daňového řádu správce daně nemá povinnost odůvodňovat dodatečné platební výměry. V daném případě dodatečný platební výměr obsahoval odkaz na zprávu o daňové kontrole, v níž byla kontrolní zjištění správce daně podrobně popsána. Ze správního spisu dle původního žalovaného vyplývá, že žalobce byl v průběhu daňové kontroly o všech zjištěních správce daně informován, bylo mu umožněno navrhnout a předkládat důkazní prostředky, přičemž zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem řádně projednána a podepsána, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 2. 12. 2009 i ze zprávy o daňové kontrole z téhož dne.

Dále původní žalovaný uvedl, že žalobce nově v soudním řízení nedůvodně namítá, že u něj byla nepřípustně zahájena daňová kontrola bez udání důvodu, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 Afs 56/2010 – 65, kdy v tomto rozsudku Nejvyšší správní soudu výslovně dovodil, že správce daně není povinen sdělit daňovému subjektu důvody pro zahájení daňové kontroly.

Původní žalovaný nesouhlasí ani s tím, že v protokole o ústním jednání ze dne 12. 5. 2009, jímž byla zahájena daňová kontrola, údajně chybí jisté náležitosti. Původní žalovaný trvá na tom, že tento protokol obsahuje všechny náležitosti ve smyslu ust. § 12 odst. 2 daňového řádu. Taktéž původní žalovaný nesouhlasí s údajnou absencí výslovného poučení ohledně možnosti prokazovat tvrzené skutečnosti také jinými prostředky, a to s poukazem na výzvu správce daně ze dne 5. 6. 2009.

Dle původního žalovaného žalobce nedůvodně vznáší námitky neuvedení skutečnosti o vrácení dokladů poskytnutých pro daňovou kontrolu žalobci, a to s ohledem na potvrzení o vrácení zapůjčených dokladů a písemností ze dne 24. 6. 2011 či protokol ze dne 2. 12. 2011. Rovněž jako nedůvodnou námitku původní žalovaný shledává i námitku ohledně údajného nepřesného označení žalobce s ohledem na správní spis.

Původní žalovaný je rovněž přesvědčen, že z obsahu zprávy o daňové kontrole je zcela zřejmá výše částky, o kterou byl základ daně navýšen, a proto žalobcovy námitky v tomto směru považuje za nedůvodné.

K požadavku žalobce o předložení daňové evidence, kterou pro něj měl vytvořit správce daně, původní žalovaný uvedl, že správce daně není oprávněn ani povinen za žalobce tvořit řádnou daňovou evidenci, kterou byl povinen vést sám žalobce. Správce daně byl nucen v rámci daňové kontroly uspořádat žalobcem dodané doklady do podoby, která umožňovala řádné zjištění a prověření daňového základu nebo okolností rozhodných pro správné stanovení daně v souladu s ust. § 16 daňového řádu. Jednalo se přitom o podklady pro řádné provedení kontroly, nikoliv o materiál, který má být žalobci předán, aby jej mohl dále v praxi využívat. Původní žalovaný trvá na tom, že žalobce byl v průběhu daňové kontroly řádně seznamován s pochybnostmi, které správci daně vyvstaly, a byl mu rovněž poskytnut dostatek prostoru, aby

se k těmto pochybnostem vyjádřil, případně předložil další důkazní prostředky či upravil svá tvrzení.

K námitce žalobce o tom, že správce daně neuvedl, které žalobcem tvrzené skutečnosti jsou nereálné a které předložil správně, původní žalovaný odkázal na zprávu o daňové kontrole, v níž je uvedeno, že správce daně při stanovení daňové povinnosti vycházel z prvotních účetních dokladů předložených žalobcem. Žalobce sice zjištění správce daně, která vycházela z jím předložených dokladů, zpochybnil, avšak již žádné další relevantní důkazy nepředložil.

Dále původní žalovaný uvedl, že pokud žalobce v žalobě zmiňuje protokol ze dne 15. 6. 2009, tak se patrně jedná o výzvu správce daně vydanou pod č. j. 131495/09/214931/501602, která byla žalobci doručena dne 15. 6. 2009, přičemž z této výzvy vyplývá, jaké skutečnosti měl žalobce prokázat, z jakých dokladů správce daně vycházel a jakým způsobem zjistil uvedené rozdíly. Dále je v ní obsažena specifikace příjmů a výdajů, o kterých měl správce daně pochybnost. Tato výzva tak nebyla v tomto směru nedostatečná. Jestliže žalobce tvrdí, že měl být přesně informován, na základě kterých konkrétních dokladů zjistil správce daně tak velké finanční příjmy, tak k tomu původní žalovaný poznamenal, že správce daně vycházel z prvotních účetních dokladů, které předložil sám žalobce. Byl to proto především žalobce, kdo měl mít povědomost o obsahu těchto dokladů.

Závěrem původní žalovaný vyjádřil přesvědčení, že žalobce nebyl zkrácen na svých zákonných právech, když správní orgány obou stupňů nerozhodovaly v rozporu se zákonem a vydaly zákonná a přezkoumatelná rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i původní žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu včetně případné prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není v daném případě z hlediska uplatněných žalobních námitek naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku bylo uvedeno, že žalobce, který od března 2007 provozoval hostinskou činnost, brojí proti rozhodnutí původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 1. 2. 2011, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 3. 12. 2009, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 2007 ve výši 431.092,-Kč

a současně sděleno penále z této dodatečně vyměřené daně ve výši 86.218,-Kč, když žalobci byla původně správcem daně konkludentně vyměřena ke dni 31. 3. 2008 daňová povinnost toliko ve výši 744,-Kč. Z obsahu správního spisu, a to zejména z protokolu o ústním jednání ze dne 14. 9. 2010, č. j. 186438/10/214931506716, dále ze zprávy o daňové kontrole ze dne 2. 12. 2009, č. j. 226311/09/214931501062, a taktéž i ze samotného dodatečného platebního výměru ze dne 3. 12. 2009, přitom jednoznačně vyplývá, že předmětná dodatečná daňová povinnost byla žalobci správcem daně stanovena na základě výsledku uskutečněné daňové kontroly, a to nikoliv za použití pomůcek ve smyslu ust. § 31 odst. 5 daňového řádu, nýbrž dokazováním. Fakt, že žalobci je dodatečná daňová povinnost stanovena dokazováním a nikoliv podle pomůcek především správce daně zdůraznil právě při ústním jednání dne 14. 9. 2010, kdy správce daně zároveň žalobce seznámil se způsobem hodnocení jednotlivých důkazních prostředků, které byly v průběhu řízení zjištěny. Dále by žalobce měl vzít v potaz skutečnost, že v případě vyměření daně podle pomůcek musí být tato skutečnost uvedena již ve výroku dodatečného platebního výměru, což v předmětném případě není, a proto žalobce mylně dovozuje, že mu byla daňová povinnost vyměřena za použití pomůcek. Žalobcovy námitky v tomto směru tudíž soud vyhodnotil za naprosto nedůvodné.

K žalobcovým námitkám o nedostatečně konkrétním uvedení odkazů na zákonnou úpravu soud uvádí, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že daňovou kontrolou byla u žalobce prověřována správnost výpočtu základu daně a daně z příjmů fyzických osob za rok 2007, která souvisela s údaji jím uvedenými v daňovém přiznání za toto zdaňovací období. Jelikož žalobce v daňovém přiznání, které správci daně podal dne 28. 3. 2008, uvedl pouze příjmy a výdaje z podnikání ve smyslu ust. § 7 daňového zákona, je zřejmé, že i daňová kontrola se týkala pouze jeho podnikatelské činnosti – hostinská činnost, což také vyplývá z obsahu zprávy o daňové kontrole ze dne 2. 12. 2009. Žalobce vlastnil živnostenské oprávnění, na které správce daně odkázal i ve zprávě o daňové kontrole ze dne 2. 12. 2009, a proto v případě odkazu na ust. § 7 daňového zákona nemohlo dojít k nejasnostem. V případě daňové evidence pak správce daně jasně odkázal na ust. § 7b daňového zákona, takže ani v tomto směru nemohlo dojít k nějakým nejasnostem, jak správně uváděl původní žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí i posléze v řízení před soudem. Žalobcovy námitky v tomto směru tudíž soud vyhodnotil rovněž za naprosto nedůvodné.

Žalobce rovněž zastává chybný názor o tom, že správce daně pochybil, pokud dodatečný platební výměr ze dne 3. 12. 2009 neodůvodnil. Je tomu tak proto, že dle daňového řádu správce daně neměl povinnost odůvodňovat dodatečné platební výměry za situace, pokud odkazuje na zprávu o daňové kontrole, jako tomu bylo v předmětné věci, když v daném případě výše citovaný dodatečný platební výměr obsahoval odkaz na zprávu o daňové kontrole, v níž byla kontrolní zjištění správce daně podrobně popsána. V této souvislosti je třeba zmínit, že ze správního spisu prokazatelně vyplývá, že žalobce byl v průběhu daňové kontroly a taktéž i v následném daňovém řízení o všech zjištěních správce daně informován, bylo mu umožněno navrhopvat a předkládat důkazní prostředky, přičemž zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem řádně projednána a podepsána, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 2. 12. 2009 i ze zprávy o daňové kontrole z téhož dne. Soud tedy neshledal, že by v případě žalobce došlo k omezení jeho práv tím, že by dodatečný platební výměr ze dne 3. 12. 2009 nebyl odůvodněn.

Dále žalobce dle názoru soudu taktéž nedůvodně namítá, že u něj byla nepřipustně zahájena daňová kontrola bez udání důvodu, když již Nejvyšší správní soud např. ve svém

rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 Afs 56/2010 – 65, který je dostupný na www.nssoud.cz, výslovně dovedl, že správce daně není povinen sdělit daňovému subjektu důvody pro zahájení daňové kontroly, jak zcela správně již poukázal původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě. Tento rozsudek navázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009 – 46, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1983/2010 a také na www.nssoud.cz, v němž bylo vysloveno, že správce daně nemusí při zahájení daňové kontroly u právnické osoby disponovat konkrétním podezřením či pochybnostmi o řádném splnění kontrolované daňové povinnosti.

Soud se rovněž neztotožnil se žalobcovými námitkami v tom směru, že v protokole o ústním jednání ze dne 12. 5. 2009, č. j. 115363/09214831/507279, jímž byla zahájena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, údajně chybí jisté náležitosti. Po zevrubném prostudování tohoto protokolu spolu s jeho přílohou, která tvoří jeho nedílnou součást, lze učinit bezpečný závěr o tom, že tento dokument obsahuje všechny náležitosti ve smyslu ust. § 12 odst. 2 daňového řádu, včetně řádné datace, uvedení jmen dvou přítomných pracovníků správce daně a jejich podpisů spolu s podpisy žalobce, který dotyčný protokol včetně jeho přílohy bez jakýchkoliv výhrad podepsal. Soud má za to, že pracovníci správce daně se vždy v jednotlivých písemnostech řádně identifikovali přesným uvedením jména a příjmení včetně uvedení toho, že jsou pracovníky správce daně.

Soud se také neztotožnil s námitkami žalobce o údajné absenci výslovného poučení ohledně možnosti prokazovat tvrzené skutečnosti i jinými prostředky, když z obsahu správního spisu zřetelně vyplývá, že správce daně poučení o této možnosti žalobci udělil, a to ve výzvě správce daně ze dne 5. 6. 2009, č. j. 131495/09/214931/50162, k prokázání skutečností, jež byla vydána v intencích ust. § 16 odst. 2 a ust. § 31 odst. 8 daňového řádu, kdy o této možnosti prokazovat tvrzené skutečnosti i jinými prostředky byl žalobce výslovně poučen na str. 3.

Dle názoru soudu žalobce zjevně nedůvodně vznáší námitky i ohledně neuvedení skutečnosti o vrácení dokladů poskytnutých pro daňovou kontrolu žalobci, jelikož z obsahu správního spisu vyplývá zjevný opak, a to s ohledem na potvrzení o vrácení zapůjčených dokladů a písemností ze dne 24. 6. 2011 či na protokol ze dne 2. 12. 2011, č. j. 22663315/09/214931501062. K tomu soud nad rámec žalobních námitek dodává, že je sice pravdou, že ve správním spise je ještě dosud založena část účetních dokladů v originálech, nicméně žalobce má možnost po skončení soudního řízení požádat správce daně o navrácení i těchto dokladů pro případné další využití (pokud toto vrácení neučiní sám správce daně), nikoliv však pro daňové účely z hlediska daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, jelikož správce daně mu již jednou pravomocně doměřil tuto daňovou povinnost a opakovaná daňová kontrola či opakované rozhodnutí v téže věci nejsou přípustné. Dále soud doplňuje, že žalobce by měl vzít v potaz fakt, že po zahájení daňové kontroly, již neměl možnost dodatečně podávat opravné daňové přiznání, jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2007, č. j. 8 Afs/111/2005 – 106, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1264/2007 a také na www.nssoud.cz.

Rovněž jako nedůvodnou námitku soud vyhodnotil i žalobcovu námitku ohledně údajného nepřesného označení žalobce, a to s ohledem precizně vedený správní spis včetně jeho jednotlivých písemností, v nichž je vždy žalobce náležitě identifikován tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně (uváděním jména a příjmení, DIČ a adresy).

Dále soud neshledal, že by se správce daně dopustil pochybení tím, že by žalobci nesdělil výši částky, o kterou mu bude základ daně dodatečně navýšen. Z obsahu zprávy o daňové kontrole ze dne 2. 12. 2009, a to ze str. 5, je zcela zřejmá výše částky, o kterou byl základ daně správcem daně navýšen. Proto se soud neztotožnil se žalobcovými námitkami v tomto směru.

Žalobce rovněž nesprávně v předmětném soudním řízení vznesl požadavek na správce daně na předložení daňové evidence, kterou pro něj údajně měl vytvořit správce daně. Je tomu tak proto, že správce daně nebyl v daném případě oprávněn ani povinen za žalobce tvořit řádnou daňovou evidenci, když tuto evidenci byl povinen vést sám žalobce. Vytrídění a zažurnalizování dokladů a jejich následné vyhodnocení v písemné podobě z daňového hlediska ze strany správce daně, kdy žalobce správci daně nesourodě a neuspořádaně předložil v průběhu daňové kontroly doklady ze svého podnikání, bylo pro správce daně nezbytnou skutečností proto, aby měl možnost řádně zjistit a prověřit daňový základ nebo okolnosti rozhodné pro správné stanovení daně v souladu s ust. § 16 daňového řádu. Jednalo se tak o toliko podklady uspořádané do podoby umožňující řádné provedení kontroly a nikoliv tedy o materiál, který by měl být žalobci následně předán, aby jej mohl dále v praxi využívat.

Dále se soud neztotožnil s žalobcovými námitkami o tom, že správce daně údajně neuvedl, které žalobcem tvrzené skutečnosti jsou nereálné a které předložil správně, když z obsahu správního spisu a zejména pak ze zprávy o daňové kontrole ze dne 2. 12. 2009 vyplývá zjevný opak. Ve zprávě o daňové kontrole je přitom uvedeno, že správce daně při stanovení daňové povinnosti vycházel z prvotních účetních dokladů předložených žalobcem, přičemž jsou zde zároveň uvedeny důvody, které správce daně vedou k závěru o nutnosti žalobci dodatečně doměřit předmětnou daňovou povinnost, a také jsou zde uvedeny přesné odkazy na další listiny tvořící nedílnou součást správního spisu. Žalobce zjištění správce daně, která vycházela z jím předložených dokladů, sice zpochybňoval v průběhu daňového řízení, ovšem již žádné další relevantní důkazy nepředložil, a proto správce daně legitimně uzavřel, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve smyslu ust. § 31 odst. 9 daňového řádu ohledně jeho daňové povinnosti k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, jak ji uváděl ve svém daňovém přiznání. Bylo tomu tak přesto, že žalobce byl v průběhu daňové kontroly ze strany správce daně průběžně řádně seznamován s pochybnostmi, které správci daně vyvstaly, a byl mu rovněž poskytnut dostatek prostoru, aby se k těmto pochybnostem vyjádřil, případně předložil další důkazní prostředky či upravil svá tvrzení.

A konečně soud uvádí, že pokud žalobce v žalobě zmiňuje protokol ze dne 15. 6. 2009, tak se skutečně patrně jedná o výzvu správce daně vydanou pod č. j. 131495/09/214931/501602, jak poznamenal původní žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, která byla žalobci doručena dne 15. 6. 2009. Z této výzvy přitom vyplývá, jaké skutečnosti měl žalobce prokázat, z jakých dokladů správce daně vycházel a jakým způsobem zjistil uvedené rozdíly. Dále je v ní obsažena specifikace příjmů a výdajů, o kterých měl správce daně pochybnost. Tato výzva tak nebyla v tomto směru nedostatečná. Jestliže žalobce tvrdil, že měl být přesně informován, na základě kterých konkrétních dokladů zjistil správce daně tak velké finanční příjmy, tak k tomu je třeba uvést, že správce daně vycházel z prvotních účetních dokladů, které předložil sám žalobce, a proto to byl především žalobce, kdo měl mít povědomost o obsahu těchto dokladů.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná strana náhradu nákladů řízení neuplatnila a navíc jí žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 12. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová